

LBRIS | We know
The Blackstone's Bride
Kate Moore books

Copyright © 2011 Kate Moore
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Cea mai dorită mireasă
Kate Moore

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carip

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOORE, KATE

Cea mai dorită mireasă / Kate Moore
trad. din limba engleză: Anca Mihăilescu . -
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9164-4

I. Mihăilescu, Anca (trad.)

821.111

KATE MOORE

*Cea mai dorită
mireasă*

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA
București

Capitolul 1

„Cu toții declarau că era tânărul cel mai ticălos din lume; și cu toții începură să descopere că fuseseră întotdeauna neîncrezători în aparența lui de om cumsecade.“

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Londra. Trei săptămâni mai târziu

Blackstone deschise un ochi ca să arunce o privire la bolta tavanului de deasupra lui, albă precum glazura unui tort de mireasă și îndepărtată ca luna. Suprafața capitonată de sub el nu se clătină și nici nu tremură sub greutatea lui. Își aminti. Clubul lui Goldsworthy. Strada Albemarle. Londra.

Nu se afla într-o peșteră. De săptămâni întregi nu mai fusese martor la vreo decapitare și nici nu mai văzuse vreun sclav de treisprezece ani dat drept recompensă unui individ brutal. Uneori, pe când se trezea, îi lua ceva timp să respingă imaginile pe care mintea lui somnoroasă continua să le producă.

– Wilde, deschide draperia și ești un om mort!

Vocea amenințătoare venea de pe o altă canapea din vastul salon în care se lua cafeaua. Toate astea se întâmplau la clubul lui Goldsworthy, unde Blackstone și colegii săi spioni sfârșiseră cu o seară înainte.

Ploua. Acea ploaie tipic englezească, rece și capricioasă, lovea undeva într-un geam și răpăia în jos pe un burlan. Prospețimea ei îi amintea încă o dată lui Blackstone că era acasă.

– Bună dimineața, Lord Hazelwood! Cafea? rosti vocea acum familiară, tânără și nejustificat de veselă, cu o notă de East End londonez în vocalele târăgănite.

IBDIS

We know
books

Cafeaua suna precum „cafia” în urechile lui Blackstone, dar mirosul îl făcu să-și ridice capul.

Un geamăt răzbătu de pe o a treia canapea, dar clinchetul vioi al porțelanurilor continuă, iar mirosul de cafea se intensifică.

– Lord Blackstone? întrebă acea voce de bărbat tânăr, care acum se auzea chiar lângă el.

Blackstone se ridică în capul oaselor, iar apoi își lăsă picioarele pe podea. Nate Wilde, protejatul lui Goldsworthy, era atât un fel de majordom la club, cât și cel care asigura accesul la Goldsworthy însuși. Tânărul, care purta o elegantă haină de culoare albastru cerneală și o pereche de pantaloni bufanți, îi întinse lui Blackstone o ceașcă aburindă de cafea, iar acesta o luă. Era imposibil să se abțină – chestia aceea mirosea atât de bine!

Îl privi pe Wilde, ocupat acum să-i convingă să se trezească pe ceilalți doi ocupanți ai camerei. Timp de câteva minute fu liniște, în timp ce cafeaua începea să facă din lume un loc mai bun, în care un om putea vorbi civilizată cu semenii lui.

Blackstone bău, bucurându-se că în salon se instaurase o relativă liniște. În acel moment, era singura încăpere complet mobilată a clubului. Restul localului era în curs de renovare, lucru despre care Goldsworthy nu suflase nici măcar un cuvânt în discursul lui de recrutare.

Clădirea era înconjurată de schele, iar în fiecare zi o armată de tâmplari, tencuitori și zidari apărea devreme și se apuca să bată și să ridice mult praf. Perdele de pânză ascundeau coridoarele și scările.

Cu toate acestea, salonul în care se lua cafeaua era un spațiu liniștit, cu totul masculin, lipsit de orice pretenții sau ornamente, cu lambriuri întunecate, cu fotolii de piele confortabile, cu un covor gros, decorat cu spirale roșii, albastre și aurii, cu biblioteci ticsite de cărți și cu o masă așternută cu o față albă, scrobită.

Colegii de spionaj ai lui Blackstone erau căpitanul Clare, un erou de la Waterloo îmbrăcat în uniformă stacojie, și viconte Hazelwood, moștenitorul dezmoștenit al contelui de Vange. Hazelwood, al cărui păr stătea vâlvoi, purta o haină de seară neagră și zdrențuită, peste pantaloni de satin alb, care poate că fuseseră cândva imaculați, dar care acum erau plini de pete ce l-ar fi făcut pe valetul unui gentleman să plângă sau să leșine. Deși Blackstone

și colegii lui spioni își făcuseră puține confidențe despre circumstanțele care îi aduseseră în slujba lui Goldsworthy, Blackstone pușese cap la cap tot ce putuse să afle despre ceilalți doi.

Fiecare dintre ei semnase un contract cu Goldsworthy, despre care Clare susținea că era legal, iar Hazelwood declara că era strict ca un fund de vicar. Fiecărui îi fusese alocat ca teritoriu un anumit nivel al societății londoneze. Clare băntuia tavernele sordide pe care le frecventau soldații, marinarii și cei cu opinii politice radicale. Hazelwood se mișca între bordeluri și tripouri. Lui Blackstone îi fusese repartizat elegantul cartier West End.

Prima misiune a acestuia din urmă era Lady Ravenhurst, al cărei soț cu ambiții politice ducea adesea documente ale Ministerului Afacerilor Externe de la și către biblioteca lui de acasă. Bârfele susțineau că Lady Ravenhurst căuta să-și aline singurătatea în brațele unui conte rus, ale cărui planuri vizau mai degrabă documentele secrete decât pe respectiva doamnă. Goldsworthy îl însărcinase pe Blackstone să se facă suficient de agreabil ca să-l scoată pe rus din grațiile doamnei.

După ce cafeaua începu să-și facă efectul, căpitanul i se adresă lui Wilde:

– Unde ai învățat să faci o cafea atât de bună?

Hazelwood răspunse în locul băiatului:

– E turc și a fost sclav al sultanului, la Istanbul.

Zâmbetul lui Wilde dezveli o dantură strălucitoare.

– M-am născut și am crescut la Londra, domnilor. Am învățat să fac cafea de la un vechi soldat pe nume Harding. Probabil că o să-l întâlniți cu prilejul unuia dintre cazurile dumneavoastră.

– Nu te-ar fi putut învăța meseria de hamal?

Wilde ridică din umeri, iar zâmbetul îi pieri de pe față.

– În nici un caz hamalul dumneavoastră, Lord Hazelwood!

Clare își ridică paharul în semn de toast.

– Sobrietate, solvabilitate și celibat. Iată deviza acestui loc!

Clare era un tip roșcat, zvelt, cu o privire în care se citea prevederea. Lui Blackstone nu-i era greu să și-l imagineze conducându-și oamenii prin haosul și fumul unui câmp de luptă.

– Locul ăsta o să te facă să fii în formă precum un campion la box, căpitane!

– Ba o să ne facă pe toți să devenim mai plictisitori decât mușchiul de pe copaci! ripostă Hazelwood privind morocănos în ceașca lui de cafea.

Wilde răsese, aparent imun la nemulțumirile celor trei.

– Nu pentru mult timp, pun pariu, spuse el, iar apoi bătu în vasul de argint strălucitor de pe masă. Recipientul ăsta e plin cu cafea caldă. Ziarele sunt aici. Sunați de îndată ce vi se face foame!

După ce plecă, în cameră se așternu tăcerea pentru o bucată de vreme. Apoi Hazelwood se întoarse spre Blackstone.

– Ia spune, cum te înțelegi cu Lady Ravenhurst?

– Destul de bine.

Acea doamnă îi trimisese o invitație prin care îi cerea să se numere printre oaspeții ei la o serată muzicală, precizând, fără ocolișuri, că soțul ei n-avea să fie prezent. Așa că Blackstone își petrecuse seara precedentă stând umăr la umăr cu crema înaltei societăți londoneze, într-un șir de scaune aurite, suportând căldura lumânărilor și a trupurilor apropiate, iar evantaiul unei doamne îi trecea din când în când peste coapsă, datorită mișcării brațului ei. Contele rus fusese pur și simplu absent, așa că Blackstone avea vești bune de dat lui Goldsworthy.

– Și tu? îl întrebă el pe Hazelwood.

Acesta urmărea un grup de tineri mondeni, dintre care unul avea un frate mai mare în guvern.

– Am trăit două săptămâni de purgatoriu și n-am aflat nimic! exclamă Hazelwood ridicându-se și clătînându-se pe picioare, pentru ca apoi să-și umple din nou ceașca și să-și pună un ziar sub braț. Cum poți să gândești când droaia asta de tâmplari bocăne peste tot și nici măcar nu poți să obții vreo picătură de alcool de la caraghiosul ăsta impenetrabil precum un manechin de croitorie, care pretinde că e la dispoziția noastră?

Blackstone izbucni în râs. Wilde avea obiceiul să le dea cu promptitudine tot ceea ce le trebuia, refuzându-le tot ceea ce-și doreau. Aveau un valet, Twickler, iar dacă le trebuiau fonduri sau o trăsură, Wilde făcea pe dată toate aranjamentele. Pe Bond Street, după colț față de club, dar conectată cu acesta grație unor grădini din spate, se afla o farmacie care le furniza bărbaților la modă toate accesoriile de care aceștia aveau nevoie. Kirby, artistul care îmbrăca

echipa de spioni a lui Goldsworthy, se încruntase la vederea palorii și a subțirimmii lui Blackstone. Dar, spre cinstea lui, transformase un om care mâncase rații de subzistență timp de un an întreg într-un adevărat prototip al nobilului bogat și îmbrăcat după ultima modă. Nimeni n-ar fi ghicit că Blackstone încă mai resimțea efectele capacității pe care o îndurase.

În acea dimineață, privirea lui Clare părea să se ascută pe măsură ce cafeaua își făcea efectul.

– Blackstone, ce s-a întâmplat cu acel portret al amantei tale, dansatoarea spaniolă, cea care te-a făcut eroul unui scandal celebru? Hazelwood ridică din sprâncene.

– Ce-i asta?! Blackstone, banditul! N-ai pomenit niciodată de vreun scandal. Cred că asta arată limpede motivul pentru care ai aterizat aici. Familia ta te-a renegat?

– Titlul a fost al meu.

– Of, titlul și poveștile deocheate! Tipografiile care scot ziare trebuie să se fi bucurat de nebunia ta. Geniul lui Goldsworthy începe să se dezvăluie.

Hazelwood își puse ceașca pe podea și se instală din nou pe canapea, deschizând ziarul și punându-și-l pe față. Blackstone se întoarse spre Clare, care se aplecă înainte, ținându-și ceașca de cafea cu amândouă mâinile.

– Hazelwood are o teorie cu privire la motivul pentru care Goldsworthy ne-a ales ca să ducem la îndeplinire astfel de treburi, iar situația ta pare să confirme atare teorie. Hazelwood crede că Goldsworthy ne-a ales pentru proasta noastră reputație.

– Credeam că spionii sunt oameni discreți.

– Hazelwood crede, și-i înțeleg punctul de vedere, că, odată ce reputația unui om e stabilită în mintea societății, nimeni n-o să-l mai suspecteze că ar fi altceva decât ceea ce spune reputația lui că este.

– Deci tu ești un erou, Hazelwood e un pierde-vară...

– Iar tu ești un libertin.

Blackstone trebui să recunoască adevărul raționamentului pe care îl făcuse Goldsworthy. Oamenii aveau tendința de a vedea ceea ce se așteptau să vadă.

Deja petrecuse două săptămâni la Londra și descoperise că tabloul scandalos care, pe când el avea doar douăzeci și patru de ani,

Îl făcuse celebru în calitate de afemeiat, fixase pentru totdeauna în conștiința publică imaginea caracterului său. În clipa în care, plin de uimire, privise acea pictură pentru prima oară, nu-și închipuisese că tabloul avea să ajungă să-l definească *pe el*. Și nici nu înțelesese cât de imposibil era să te debarasezi de un scandal. La vârsta de douăzeci și patru de ani, fusese liber să aibă propria perspectivă asupra puterii și a privilegiilor. Crezuse că el singur își stabilea locul în lume. Și mai crezuse că nici un pictor, un simplu pictor în ulei, care lucra într-un atelier împutit, nu putea să-i facă rău unui pair al regatului. Se înșelase.

În momentul în care refuzase să plătească pentru tablou, pictorul Royce îl făcuse public, iar scandalul îl lovise pe Blackstone în plin. Ziarele de scandal publicau în mod repetat noi și noi porecle pentru mărețul lui mădular. Femei pe care nu le cunoștea îi trimiteau cărțile lor de vizită. Era invitat la baluri mascate și la petrecerile lumii interlope, iar întreaga societate se aștepta ca el să fie de față oriunde se dezlănțuia desfrâul. La vremea aceea, cu greu putea să protesteze și să afirme public că nu era un ticălos. Așa că își făcuse o promisiune. În timp ce străinii desfrânați se înghesuiau să-l cunoască, logodnica și familia lui rupseseră orice legătură cu el.

Wilde se întoarse în încâpere aducând cu el un coș acoperit.

Afară începu bocăneala de zi cu zi.

– Unde e Goldsworthy? întrebă Blackstone, care voia să-și facă raportul zilnic.

– Niciodată nu-i acolo unde ai nevoie de el, răspunse Hazelwood făcând ziarul să foșnească peste fața lui ascunsă. E un tip al naibii de alunecos! Vine și pleacă precum o fantomă.

– Domnul Goldsworthy mai pescuiește din când în când, explică Wilde în timp ce puneja jos coșul cu cornulețe proaspete. De fapt, vă așteaptă în dimineața asta, Lord Blackstone.

– E timpul să-ți aduci obolul, Blackstone, bombăni Hazelwood de sub ziarul lui.

Wilde aruncă o privire spre silueta culcată a lui Hazelwood.

– Vine și rândul dumneavoastră, Lord Hazelwood!

Capitolul 2

„...e, într-adevăr, o fată foarte drăguță – și doresc din toată inima să se căpătuiască bine, dar, cu asemenea părinți și cu rude atât de modeste, mă tem că nu prea are șanse.“

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Violet Hammersley înțelegea mai bine decât majoritatea celorlalți că momentul din zi la care londonezii se refereau ca fiind „dimineața“ nu era determinat de ceasuri sau de rotația planetei, ci de poziția fiecăruia în viață. Cea mai umilă servitoare se trezea la ora patru ca să aprindă focul și să încălzească apa. Stăpâna ei se putea trezi abia la zece. La ora unu după-amiază, vizita de dimineață a lui Violet la Excelența Sa, ducesa de Huntingdon, Penelope Frayne, se încheie.

– Violet, dragă, trebuie să fii atât de încântată! Balul tău o să fie un succes notabil!

Penelope o strânse pe Violet într-o îmbrățișare moale și parfumată, în timp ce majordomul ei o aștepta pe musafiră ca s-o escorteze până la ușa mării case de pe Park Lane.

– Îți sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul tău, Penelope. Mulțumesc!

– Nu-ți face griji! Trebuie să ai o sută de detalii în minte. Urmează să primești un oaspete de spiță regală, oare cum o să te descurci?

– Din fericire, prințul Moldovei e oaspetele fratelui meu. Hotelul Milvert va suporta greul oricărui pretenții regale. Dar nu crezi, oare, că am exagerat scopul caritabil al balului nostru?

Violet își dăduse seama că toate privirile se îndreptaseră spre Penelope atunci când celelalte femei prezente înțeleseseră că li se cerea să sprijine o cauză.

– Deloc. Prietenele mele sunt încântate să patroneze o astfel de inițiativă laudabilă. Ce ar putea fi mai potrivit decât să le sprijinim pe surorile noastre oprimate, care ne fac chiar stofa rochiilor?

Ducesa își ridică fustele de mătase groasă de Napoli, de culoarea mușchiului, și le lăsă să cadă cu un foșnet stins, plăcut la auz. Își agăță brațul de cel al lui Violet și-și concedie majordomul cu un semn din cap.

– O conduc eu pe domnișoara Hammersley afară, Coyle.

„Inițiativă laudabilă.“ Capul lui Violet vuia din pricina tuturor detaliilor legate de proiectatul bal, dar cuvintele lui Penelope reduceră sclipitoarea sală de bal din imaginația ei, la o ședință sobră a Societății pentru Ajutorarea Văduvelor Nevoiașe. Poate că mersese prea departe, transformându-se într-un prototip al bunelor maniere feminine.

Nu că Violet ar fi visat la baluri pe când era fată. Ceea ce visase era să aibă un birou la banca tatălui ei. În lunile de după moartea mamei, tatăl ei nu știuse ce să facă în privința fiicei lui celei serioase, cu ochii mari și dulci. El însuși deprimat, având și fiul plecat la școală, nu voise s-o lase acasă pe Violet în toate zilele lucrătoare. Așa că, sfătuind-o să fie liniștită și cuminte, o luase la banca lui și-i permisesse să stea pe un fotoliu mare de piele din biroul său.

Lui Violet îi plăcuse la bancă. Pe atunci nu știa nimic despre Atena și despre templele ei ruinate de curgerea timpului, care inspiraseră liniile arhitectonice ale sediului băncii. Dar îi plăceau coloanele mărețe și aerul impunător, iar banca nu era niciodată pustie. Avea chiar și un sunet deosebit care se auzea înăuntrul ei. Violet credea că era sunetul energiei înseși, un amestec de foșnet de hârtii și de zgomot de pași, de penițe care zgâriau, de voci joase și hotărâte și de vuietul estompat al traficului Londrei.

Din acel moment, Violet își dorise un birou al ei, așa cum avea Papa. Se părea că trebuia ca și ea să devină bancher, fiindcă era fiica lui Papa și fiindcă, atunci când partenerii lui se opreau ca s-o salute, o puneau la încercare propunându-i să adune diverse numere, iar ea dădea întotdeauna răspunsuri corecte.

Mult mai târziu, pe când avea treisprezece ani și se maturizase în chip hotărător, de nerecunoscut, dobândind încă de pe atunci sinele ei de persoană adultă, Papa fusese surprins să audă că fiica

lui voia să devină bancher. Îi spusese că fetele nu se făceau bancheri, iar când ea voise să știe ce se făceau, el ridicase din umeri și-i spusese că se aștepta ca ea să fie interesată de lucruri specifice fetelor, nu de bănci.

La început, Violet fusese nedumerită să audă de acea împărțire în lume a lucrurilor după criteriul că le erau specifice fie bărbăților, fie femeilor. Îi amintea de modul derutant în care francezii își împărțeau substantivele în masculine și feminine. Își întrebase tatăl ce principiu se folosea ca să se stabilească ce lucru aparținea fiecărui sex.

Tatăl ei ridicase iarăși din umeri. El credea că o persoană pur și simplu știa instinctiv astfel de lucruri. Așa că Violet făcuse o listă cu lucrurile care o interesau și i-o arătase fratelui ei, Frank. El îi comunicase, plin de veselie, că nimic din lista ei nu era un lucru specific fetelor – nici băncile, nici banii, nici legea, nici justiția, nici arhitectura, nici motoarele cu aburi. Apoi Frank măzgălise o listă alternativă lângă cea a ei – bonete, rochiile, mănuși, pantofi, organizații de caritate, cărți și baluri.

– Astea sunt lucruri specifice fetelor, Violet.

Acele amintiri o făcură pe Violet să pufnească în râs. Îi luase mult timp să ajungă la acel ultim punct de pe lista lui Frank. Dar acum, când o făcuse, nu mai avea timp să se gândească la îndoielile legate de cursul vieții ei. Avea un bal pentru care trebuia să se pregătească. Și fără îndoială că putea să tresalte de încântare.

Însă ducea impusese un ritm liniștit de mers în timp ce se îndreptau spre scări. Un lacheu le urma la o distanță discretă, purtând o cutie cu invitații la bal, partea care îi revenea lui Violet.

Ea nu putea spune că ajunsese să fie prietenă cu Penelope. Făcuse cunoștință abia de câteva săptămâni cu Excelența Sa ducea de Huntingdon. Era mult prea devreme ca să pretindă că exista o relație apropiată, deși Penelope insistase ca ele să se tutuiască.

Cu trei săptămâni mai devreme, ducea, care era interesată de proiecte caritabile, o vizitase pe Violet și o îndemnase să-i întoarcă vizita. Violet discutase îndelung despre invitație cu vechea ei guvernantă și prietenă fidelă, Augusta Lowndes, iar cele două ajunseseră la concluzia că Violet n-avea nimic de pierdut dacă accepta o astfel de invitație.

Penelope Frayne era o femeie cu ochi verzi și păr roșcat, chipeșă, minionă, care abia trecuse de treizeci de ani. Înainte de a se căsători, o curtaseră atât de mulți pretendenți, încât, la un bal, tatăl ei îi dăduse afară pe toți. Pe lângă titlu, Penelope poseda avere și frumusețe, precum și o mare influență în rândul înaltei societăți. Faptul că ea angaja o modistă sau un pălărier putea însemna un onorariu de mii de lire sterline pentru acei oameni. În decursul a trei săptămâni, cu ajutorul lui Penelope, Violet făcuse progrese uimitoare în pregătirile pentru un bal de caritate.

Din felul în care ducea o strângea de braț, Violet bănuia că aceasta se aștepta la un favor în schimbul susținerii acordate. Mintea musafirei luă la rând toate informațiile pe care le avea despre finanțele familiei Frayne. Cu siguranță că duceai nu-i lipseau banii. De altfel, Violet n-ar fi luat în considerare nici un demers care ar fi putut compromite integritatea băncii tatălui ei. O astfel de cerere ar fi însemnat ca viziunea ei despre un bal în sprijinul fostelor lucrătoare de la fabricile de mătase din Spitalfields să dispară într-o clipită, precum o imagine văzută într-un caleidoscop.

Violet ar fi vrut să coboare scările două câte două și să sară în trăsura ei înainte ca Penelope să aibă vreoa idee care s-o facă să-și retragă sprijinul. Balul lor din martie era o întreprindere riscantă și totul s-ar fi dus de râpă fără sprijinul ducesei. Sprâncenele delicate ale acesteia se încruntau, gânditoare.

– Cred că e foarte nimerită ideea ca fiecare doamnă să poarte o rochie distinctivă, croită din țesături produse la Spitalfields.

Ajunseră pe palier și cotiră spre ultimul rând de scări.

– Dacă ești de acord, am putea face probele aici. O să transform unul dintre saloane în atelier pentru croitoresele tale.

Violet dădu din cap în semn de aprobare. Poate că era o strategie înțeleaptă să le aducă pe croitorese la susținătorii lor aristocrați, în loc să se aștepte ca doamnele să se aventureze în cartierele mai puțin elegante ale Londrei. Violet îi era cu adevărat recunoscătoare ducesei pentru sprijin, dar își și dădea seama că nu se așteptase ca aceasta să înțeleagă atât de multe. Ea, Violet, nu-și dorea doar ajutor; voia ca toate doamnele din lumea bună să recunoască dependența lor de munca altora și de condițiile în care erau create podoabele lor. Dacă doamnele veneau la Park Lane pentru probe,

ele n-ar fi văzut niciodată încăperile în care femeile se strângeau în jurul unei singure lămpi și lucrau până târziu în noapte, însă acea comandă, pe de altă parte, avea să le ajute pe croitorese să-și hrănească familiile.

Ducesa nu schiță nici un gest prin care să-i dea de înțeles lui Violet că ar fi avut de gând să-i elibereze brațul. La parter, un lacheu vigilent, îmbrăcat într-o magnifică livree albastră, se ridică de pe o banchetă aflată lângă ușă.

– Și pe cine ai de gând să inviți la balul nostru?

– O, nu prea știu...

Violet nu-și imaginase că Penelope ar fi avut vreun interes anume față de cunoscutele ei. În afara proiectului lor caritabil, ea și ducea nu-și încrucișaseră niciodată drumurile.

– Am zeci de prietene care o să sprijine cauza noastră.

– Mă refeream la cineva pe care ți-ai dori să-l ai ca invitat special.

În cele din urmă, Violet pricepu ce voia să sugereze Penelope.

– Un bărbat, vrei să spui? Nu, eu mi-am ațintit privirile asupra unei bănci, nu asupra unui bărbat.

– Dar bărbații trebuie să aibă privirile ațintite asupra ta.

– Nu prea cred. Nu mai sunt o fetișcană.

Violet avea douăzeci și patru de ani și spera să fi lăsat în urmă copilăria sau s-o fi închis într-o cutie, ori s-o fi îngropat într-o criptă sau s-o fi scufundat, poate, într-o peșteră din ocean, ca pe balastul de pe o navă care e aruncat peste bord ca să ușureze vasul, astfel încât acesta să poată înainta din nou.

– Dar ești o moștenitoare bogată!

– În cazul ăsta, bărbații nu sunt cu ochii pe mine, ci pe contul meu bancar.

Penelope îi aruncă o privire neîncrezătoare. Se lăsă o pauză prelungită înainte ca ea să vorbească din nou:

– Violet, știi că Blackstone s-a întors?

Numele acela o făcu pe Violet să tresară. Își ridică fustele, ca și cum mișcarea ei stângace ar fi fost doar o pregătire pentru coborârea scărilor, dar se temea că ducea îi observase reacția. Blackstone! Îl alungase din gândurile ei. Nimeni de la Hammersley House nu-i rostea vreodată numele. Totuși, amintirea lui îi dădu pe loc senzația că s-ar fi putut face de râs poticnindu-se în chip